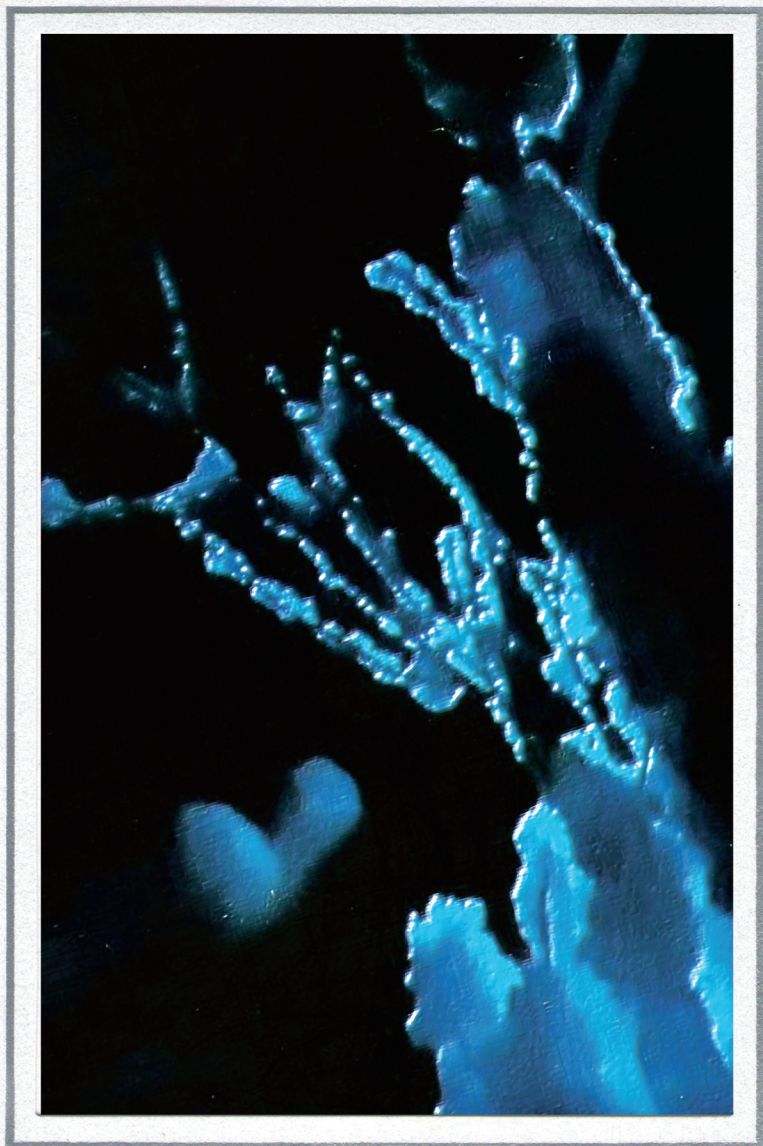

Sonja Lepola

Varyjoja

Varjoja

Varjoja

Sonja Lepola

*Kaikille, jotka löysivät tarinasta virheitä.
Teidän ansiostanne tästä tuli parempi.*

*Erityiskiitos myös rikoskomisario Timo Häkkiselle.
Vapautan hänet vastuusta
kaikista kirjaan jääneistä epäkohdista.*

*Lopuksi äitini haluaa minun vielä muistuttavan,
että kännykän kuivattaminen riisissä saattaa vahingoittaa
sen näyttöä, jos riisipölyä pääsee
laitteen sisälle.*

Nimikkeen automaattinen analysointi tietojen, erityisesti mallien, trendien ja korrelaatioiden, saamiseksi tekijänoikeuslain 13b § ("tekstin- ja tiedonlouhinta") mukaisesti on kielletty.

© 2026 Sonja Lepola

Kannen kuva ja suunnittelu: Sonja Lepola

Kustantaja: BoD · Books on Demand, Mannerheimintie 12 B, 00100 Helsinki, bod@bod.fi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Friedensallee 273, 22763 Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-80-5418-4

Varjo menneisyydestä

Harmaalta taivaalta ryöppysi vettä, kun Aaron yritti tähyillä tuulilasini läpi hämärään. Valitettavasti Juhiksella oli ollut jo asiakas sovittuna sille viikolle, eikä kukaan muu firmassa pystynyt ottamaan vastuuta niin isosta asiakastyöstä; heidän lisäksi yrityksessä työskenteli vain kolme osa-aikaista valokuvaajaa. Tästä huolimatta hän ei olisi halunnut olla siellä, ja sää vain vahvasti tunnetta.

Aaronin oli edelleen hieman vaikea uskoa, että oli ylipäättänsä lopulta suostunut. Hän ei yleensä viihtynyt pitkään edes museossa, saati sitten jonkun yksityiskeräilijän luona. Silti Juhiksen ei ollut oikeastaan tarvinnut edes juuri painostaa häntä. He olivat nähneet yhteisen yrityksensä perustamiseen niin paljon vaivaa, että se tuntui pieneltä hinnalta, jos heillä olisi sen avulla mahdollisuus saada kuvitettu menestymään.

Vastahakoisesti Aaron ravistautui eroon mietteistään. Hän oli jo luvannut tekevänsä sen, joten oli aika ryhdistäytyä ja pistää toimeksi. Hän keräsi tavaransa ja valmistautui nousemaan ulos pakkettiautosta.

Sää tuntui silti yhä olevan eri mieltä. Näkyvyys auton ulkopuolelle oli niin huono, että lasin läpi oli mahdoton sanoa, lymysikö tien päässä rakennus vai vain pelkkiä puita. Hän vilkaisi varmuuden vuoksi kännykkäänsä, joka edelleen vakuutti hänen olevan oikeassa paikassa.

Puhelin kädessään Aaron yritti vielä kerran erottaa jotain sateen takaa, mutta se oli yhtä hyödytöntä kuin aikaisemmin. Hänen ei auttanut kuin alistua kohtaloonsa ja astua ulos autosta.

Tietysti hän myös kastui saman tien. Vesi hyökkäsi hänen kimppuunsa miltei vaakatasossa, joten hänen musta sateenvarjonsa toimi lähinnä asusteena ja hänen harmaa villakangastakkinsa valui pian vettä. Jopa kadulle kasaantuneet lehdet lisäsivät oman panoksensa yleiseen kosteuteen. Ne olivat nimittäin tukki- neet läheisen sadevesikaivon, ja niiden takia asfaltti lainehti.

Muutaman askeleen jälkeen Aaronin kevyet kävelykengät olivat antaneet periksi ja hänen sukkansa litisivät joka askeleella. Hän tunsi olonsa kurjaksi kauan ennen kuin pääsi kadunpäähän toteamaan, että siellä ei todellakaan ollut minkäänlaista rakennusta. Hän löysi vain pari lehtensä hylännyttä vaahterapuuta, niiden takana alkavan koivikon ja lisää vettä. Ehkä se oli universumin tapa ilmoittaa hänelle, että se oli sittenkin huono idea.

Hän haaveili voivansa vain luovuttaa, mutta tarkisti samalla osoitteen vielä kolmannen kerran. Karttapalvelun mukaan rakennuksen olisi pitänyt olla heti hänen oikealla puolellaan. Jos siellä oli talo, se oli erittäin hyvin piilossa. Hän tähyili vielä hetken puiden lomaan, mutta päättyi lopulta luovuttamaan ja palaamaan firman valkoiselle Proacelle.

Sateenvarjon ravistaminen olisi vain levittänyt vettä ympäri pakettiautoa, joten hän jätti sen märkänä apukuskin jalkatilaan valumaan. Laitettuaan lämmityksen täysille Aaron kuoriutui eroon myös märästä takistaan. Sitten hän turvautui jälleen kännykkäänsä ja valitsi yhtiökumppaninsa Juhiksen numeron.

”No, miten meni? Joko pääsit perille? Saitteko kaiken so- ?” Juhis alkoi saman tien pommittaa häntä kysymyksillä. Aaron joutui puhumaan päälle saadakseen sanaakaan väliin:

”Oletko ihan varma, että annoit oikean osoitteen? Täällä ei nimittäin ole yhtään mitään.”

”Miten niin ei ole?”

”Kun ei ole, niin ei ole”, Aaron tiuskahti turhautuneena. ”Tarkista nyt vain se osoite.”

”Odota hetki”, kolahduksesta päätellen Juhis laittoi puhelimen pöydälle ja katosi kuulumattomiin.

Odotellessaan hänen paluutaan Aaronin teki taas kovasti mieli luovuttaa ainakin siltä päivältä. Olisiko se ollut niin väärin? Hän oli märkä kuin uitettu rotta ja hän halusi vain lähteä kahville. Iso kuppi kuumaa kahvia olisi tullut tarpeeseen juuri nyt.

”Juu, tuota... Kuusitie 32?” Juhis palasi ennen kuin hän ehti päättää todella tekevänsä niin.

”Jep.” Aaron muisti sen jo ulkoa.

”Ja niin... olet varmaan Espoossa?”

”Joo?” hänellä oli äkkiä ikävä aavistus.

”No tuota. Sinun pitäisi olla Lahdessa. Tai no, oikeastaan vä- hän Lahden ulkopuolella, Heinolaan päin. Täällä lukee, että talon erottaa helposti, sillä se on jotenkin erikoinen.”

Hänen sanojaan seurasi erittäin latautunut hiljaisuus. Siinä erottui häivähdys Aaronin katkenneesta kärsivällisyydestä jo ennen kuin hän sanoi mitään:

”Et ole tosissasi.”

”Minäpä soitan sille Andersonille, että olet vähän myöhässä.”

”Juha!”

Aaronilta kesti hetki tajuta, että Juhis oli ehtinyt jo lopettaa ja linja oli katkennut. Hän yritti soittaa uudestaan, mutta nyt kännykkä tuuttasi varattua. Joko Juhis puhui toista puhelua tai sitten tämä oli muuten vain taktisesti enää vastaamatta hänelle. Hän henkäisi muutaman valitun kirosan ja harkitsi vielä entistä vakavammin vain lähtevänsä kotiin.

Kuvittelisi, että Juhis olisi edes maininnut siitä jotain, ennen kuin lähetti Aaronin Lahteen! Aaron tuijotti jonkin aikaa kännykkänsä pimennyttä näyttöä ja viskasi sen sitten apukuskin istuimelle.

Hän oli litimärkä ja monta tuntia myöhässä, joten se päivä oli

virallisesti pilalla ennen kuin työt edes alkoivat. Valitettavasti hän tiesi, ettei silti voinut vain luovuttaa. Sijaitsi se sitten missä päin Suomea tahansa, Mikael Anderssonin tarjoama työ olisi yksinkertaisesti liian iso osa Kuvitetun tämän vuoden tulospalkkiota. Minkä lisäksi se saattaisi myös avata heille uusia ovia. Aaron oli sattunut istumaan vieressä, kun Juhis oli vastannut puhelimeen, eikä tämä ollut edes epäroinyt ottaessaan keikan vastaan. Yksiskohtia oli alettu hioa vasta puhelun jälkeen.

Heillä ei ollut sellaisesta mitään aikaisempaa kokemusta, mutta juuri sen takia se oli niin iso juttu. Jopa pelkkä nopea Ecosia-haku oli kertonut, että Andersson oli rikas ja erittäin tunnettu omissa piireissään. Jos he onnistuisivat hyvin, se saattaisi myös houkutella Kuvitetulle lisää isoja asiakkaita. Heillä ei siis missään nimessä ollut varaa mokata sitä.

Toivoessaan valokuvaajaa ikuistamaan ilmeisen kalliin asekoelmansa katalogiksi Andersson oli myös tarjoutunut maksamaan siitä avokätisesti. Itse asiassa hän oli tarjoutunut maksamaan siitä niin paljon, että sai toivoa Kuvitetun työntekijöiltä ihan mitä halusi.

Tietenkin he olivat jo keskustelleet siitä kaikesta Juhiksen kanssa työkeikkaa suunnitellessaan. Järjellä Aaron tiesi sen, samoin kuin Juhis ymmärsi, miksi Aaron ei olisi halunnut lähteä ja oli pahoillaan siitä, että joutui pyytämään sellaista, mutta samalla he molemmat tiesivät sen olevan tärkeää.

Aaron päästi hiljaisen huokauksen ja nappasi kännykkänsä takaisin. Uusi reittiarvio oli hieman vajaan pari tuntia, mutta hän voisi ajaa suurimman osan siitä moottoritietä. Häntä harmitti kuin pientä oravaa, mutta siitä ei ollut mitään hyötyä. Mitä nopeammin hän lähtisi matkaan, sitä nopeammin hän olisi myös perillä. Hän laittoi kännykän paikoilleen keskikonsolin telineeseen ja pisti Deezeristä pahanpäivän soittolistansa soimaan ennen kuin lähti taas ajamaan.

Anderssonin kiinteistö sijaitsi käytännössä keskellä metsää,

mutta siitä huolimatta Aaron tiesi jo kauempaa löytäneensä tällä kertaa perille. Aivan kuten Juhis oli maininnut, rakennus oli varsin silmiinpistävä, eikä se piilotellut mitenkään puiden takana. Sen tornimainen kolmas kerros nousi korkealle lähimpien puiden yläpuolelle ja antoi koko kartanolle varsin linnamaisen vaikutelman. Se muistutti jopa ulkonäöltään hieman museota, ja Aaron yritti terästäytyä tulevaan.

Hänelle ei kuitenkaan annettu juuri aikaa valmistautua autosta ulos nousemiseen. Hiljaisella soratiellä ei ollut muita kuljijoita, joten Andersson oli tiennyt tulla ovelle vastaan luultavasti heti huomattuaan ajovalot hämärästä.

Nähdessään miehen ovella Aaron nappasi mukaan kamera-laukkunsa, mutta jätti loput välineistään vielä autoon. Hänen astuessaan ulos pakusta taivas oli edelleen harmaa, mutta täällä ei sentään satanut. Hänen vaatteensakin olivat ehtineet suurimaksi osaksi kuivua matkan aikana.

Siitä huolimatta hän oli kiitollinen, kun Mikael Andersson saattoi hänet tervehdysten jälkeen lämpimään keittiöön, jossa ikkunan ääressä pöydällä lojui aukinainen Historia-lehti ja miltei tyhjä teekuppi. Kaikesta päätellen oli selvästi odottanut Aaronin saapumista.

”Istuhan alas ja ota itsellesi kahvia”, ukko kehotti.

”Kiitos.”

Siihen saakka Juhis oli vastannut pääsääntöisesti kaikista neuvotteluista kyseisen asiakkaan kanssa. Aaron ei siis ollut juuri tiennyt mitä odottaa, mutta olemukseltaan herra Andersson muistutti enemmän naapuruston herttaista isoisää kuin erakoitunutta miljonääriä. Sekä hänen ulkonäkönsä että käytöksensä tuntuivat olevan vahvassa ristiriidassa siihen, mitä Aaron hänestä oli kuullut.

Aaronin mielikuvaan sopi oikeastaan vain se, että sopimuspaperit olivat jo pöydällä lehden vieressä. Vanhuksen kehotuksen mukaisesti hänen huomionsa kiinnittyi silti ensin muuhun tarjon-

taan. Tarjolla oli kahvipannun ja teen lisäksi myös keksejä ja pul-
laa. Kaataessaan itselleen kauan kaivatun, höyryävän kupin kuu-
maa kahvia Aaron oli jo päättänyt, että Andersson oli yksi hänen
parhaimpia asiakkaitaan.

”No niin”, Andersson totesi, kun he olivat molemmat istuutu-
neet pöydän ääreen.

”Aivan”, Aaron nyökkäsi. ”Aloitetaanko sitten? Juhis kävi kyllä
varmasti kaiken jo pääpiirteittäin läpi kanssasi, mutta luetaan se
vielä kertaalleen yhdessä.”

”Toki.”

Anderssonin ojennettua paperit Aaron luki sopimuksen vielä
kertaalleen ihan vain varmistaakseen, että Juhikselle ei ollut jää-
nyt virheitä. Se ei ollut enää aivan ensimmäinen tapaus, kun asia-
kas halusi hänen allekirjoittavan jonkinlaisen vaitiolovelvollisuu-
den. Sitä vastoin Andersson oli ensimmäinen, joka vaitiolon li-
säksi vaati, että kaikki kuvaukset suoritettaisiin nimenomaan hän-
nen kotonaan. Sen lisäksi hän halusi paikalle vain yhden kuvaajan
ja toivoi, että sama henkilö myös tekisi kenttätyön osuuden
alusta loppuun.

Paperissa määriteltiin myös ohjeet esineiden käsittelyyn. Lä-
hinnä Andersson toivoi, ettei hänen esineitään käsiteltäisi ilman
käsineitä ja että Aaronin kädet olisivat aina puhtaat. Samalla siinä
annettiin jopa ohjeita käsienpesuun. Työskentelyä varten An-
dersson tarjosi myös nipun kertakäyttöisiä puuvillahansikkaita, ja
ne kuulemma odottivat jo Aaronia alakerrassa.

Kun kyse oli niinkin isosta projektista, yleensä Aaron olisi työs-
kennellyt studiolla tai vähintään yhden kuvausassistentin kanssa.
Varsinkin silloin, kun asiakkaalla oli varaa maksaa kuvausassisten-
tin palkan, niin kuin nyt. Jostain syystä Andersson ei vain halun-
nut kotiinsa muuta kuin kaikkein välttämättömimmän henkilö-
kunnan, ja tarpeen niin vaatiessa Aaron pärjäsi yksin. Homma
olisi hitaampaa ja välineistöstä kertyisi isompi tunti- ja vuokra-
lasku, mutta Anderssonia se ei tuntunut häiritsevän.

”Kaikki näyttäisi olevan niin kuin sovittiin”, Aaron kaivoi kynän esiin. Hän pyöräytti nimikirjoituksensa paperiin ja ojensi sen takaisin Anderssonille ennen kuin siirtyi seuraavaan. Se oli identtinen ensimmäisen kanssa, paitsi että sen Andersson oli ehtinyt jo allekirjoittaa. Allekirjoitettuaan senkin Aaron taitteli sen huolellisesti talteen.

”Odotan innolla työskentelyä kanssanne, herra Koski”, Andersson tarkisti nimen paperista.

”Voin aloittaa vaikka heti.”

”Eihän tässä mikään kiire ole. Syö nyt ensin kaikessa rauhassa.” Puhuessaan vanhus ojensi hänelle pullavatia, ja Aaron nappasi kuuliaisesti korvapuustin kahvinsa kaveriksi. ”Ne ovat tänään leivottuja, lapsenlapseni teki ne aamulla. Todella hyviä.”

”Niin ovat”, Aaronkin kehui kohteliaasti. ”Minkä ikäinen lapsenlapsi teillä on?”

”Voi, on minulla jo useampia. Mutta nämä teki Elisa, hän on kymmenvuotias.”

”Varmasti mukavaa.”

Aaron yritti pitää kohteliaasti jutustelua yllä mutta olla silti kyselemättä liikaa. Vaitiolosopimus tuoreena mielessään hän ei tiennyt, mistä kaikesta uskalsi Anderssonin kanssa jutella. Hänestä tuntui, että mitä vähemmän hän tiesi, sitä helpompi hänen olisi olla möläyttämättä mitään sopimatonta. Keskustelun tyrehyessä hän päätyi siis vain keskittymään pullaansa. Läheltä tarkasteltuna se oli ehkä hieman kärsineen näköinen, mutta maultaan se oli hyvä.

Andersson odotti kaikessa rauhassa, että Aaron sai kahvinsa loppuun ja pyyhki kätensä lautasliinaan. Mies siirtyi asiaan vasta, kun Aaron nousi ylös tuolistaan ja nyökkäsi:

”Aloitetaanko sitten?”

”Todellakin”, hän myöntyi hymyillen. ”Tätä tietä, tulkaa perässä.”

Hän johdatti Aaronin käytävän poikki portaikkoon ja sieltä taas

edelleen alempaan kerrokseen. Toisin kuin ylempää kerrosta, josta he olivat juuri tulleet, alakertaa ei selvästi oltu tarkoitettu asuttavaksi. Kellarikerros sijaitsi kokonaan maanpinnan alapuolella, eikä siellä ollut ainuttakaan ikkunaa tai edes erillisiä huoneita. Se oli kuin valtava sali, jossa näkyi ilmeisen loputtomasti erilaisia vitriinejä.

Katon loisteputkilamput naksahelivat päälle valaisten koko avaran tilan. Aaron oli vastoin tahtoaankin vaikuttunut. Se toi mieleen suurempien kaupunkien museonäyttelysalit. Niitä, joita saattoi nähdä vain, jos matkusteli ulkomailla. Se oli niin laaja, että vain harva Suomen julkisista näyttelyistä olisi vetänyt sille vervoja. Ovelta suunnilleen keskelle salia kulki poikittaisten vitriinirivien reunustama käytävä, jonka päähän oli jätetty suurempi aukea työpöydälle.

Aaron alkoi väkisinkin ymmärtää, miksi herra Andersson suhtautui kokoelmaansa niin suojeluhaluisesti. Kyseessä oli luultavasti ukon elämäntyö, ja vaikka Aaronin tunteet olivat yhä risti-riitaiset ja hän oli nukkunut suurimman osan historiantunneistaan, jopa hän ymmärsi päässeensä todistamaan jotain ainutlaatuista.

”Vaikuttavaa”, hän henkäisi katsellessaan lähimpiä näyttelyvitriinejä. Ne olivat kiehtovia ihan vain jo valokuvauksen kannalta. Odotustensa vastaisesti hän tunsu jopa hieman innostuvansa. Tämä tosiaan oli monessa mielessä ainutlaatuinen tilaisuus ja Juhis luultavasti kalpenisi kateudesta nähdessään ensimmäiset kuvat.

”Tarkoituksena on, että kokoelman jokainen ase ja haarniska pääsee mukaan katalogiin”, Andersson esitteli ylpeänä. ”Haluaisitko tehdä kierroksen ennen kuin aloitat?”

”Voin aloittaa samalla”, Aaron nyökkäsi.

Hän kaivoi järjestelmäkameran laukustaan ja alkoi räpsiä kuvia kävellessään Anderssonin perässä. Kokoelman aseet ja muut varusteet oli jaoteltu alkuperäismaiden mukaan ja laitettu vitriineihin.

hin aikajärjestyksessä. Kuullessaan asekokoelmasta Aaron oli kuvitellut sen paljon pienemmäksi, mutta työtä oli massiivisesti. Hän ei enää ihmetellyt yhtään, että Andersson oli kieltäytynyt siirtämästä esineitään kuvausta varten.

Aaron ei olisi edes halunnut niitä studiolle, muista vaihtoehtoista nyt puhumattakaan. Kuvitetun vakuutukset eivät mitenkään olisi pystyneet kattamaan vahinkoja, jos jotain olisi sattunut.

”Minkä arvoinen tämä on?” hän kysyi napatessaan otosta japanilaisten aseiden vitriinistä.

”Tuo vitriini? Vai kaikkiko?”

”Kaikki.”

”Tarkkaa arvoa on vaikea määritellä”, Andersson pohti ylöspäin. ”Osalla näistä on lähinnä tunnearvoa, niin kuin tuolla rivin viimeisellä katanalla tuossa. Osa taas on oikeasti arvokkaita, niin kuin vaikka se kultaupotettu Colt, jota ihailit Amerikka-osastolla.”

”Todella vaikuttava kokoelma. Tässä menee luultavasti useampi päivä.”

”Niinhän minä vähän arvelin.”

”Pysyvätkö ovet auki, jos käyn hakemassa tavaroita autosta?”

”Autan sinua sen aikaa, että pääset alkuun.”

”Okei, kiitos.”

Aaron ymmärsi kysymättä, ettei kokoelmaa kannattanut lähteä siirtämään pois kellarista. Se asetti tiettyjä haasteita valaistuksen suhteen. Katon loisteputket valaisivat kyllä hyvin, mutta pelkästään ne eivät riittäneet. Koska luonnonvaloa ei ollut saatavilla, Aaronin oli turvauduttava muihin keinoihin. Onneksi hän oli varautunut, ja firman pakettiautossa oli mukana studiokuvauksissa käytettävien taustakankaiden lisäksi myös kohde- spotti- ja taustavalot. Tarvittaessa hän voisi myös tehostaa niiden vaikutusta erilaisilla heijastavilla kankailla ja peileillä.

Aivan ensimmäisenä hän kuitenkin rajasi sisään vain työläpäpärsä ja latasi kameran tuoreimmat kuvat Kuvitetun sisäiseen

kuvapankkiin. Kuvien lataamisen jälkeen ei kestänyt montaa minuuttia, ennen kuin hänen puhelimensa soi. Tunnistettuaan soittoaänen Aaron vastaa sen enempiä ajattelematta:

”Joko näit ne?”

”Joo. Varaan juuri hotellihuonetta tuohon noin viidentoista kilometrin päähän, sillä tuossa menee varmasti vielä ainakin huomina. Tekstään kohta osoitteen.”

”Okei, kiitti. Jutellaan myöhemmin, pitää kai alkaa heti hommiin.”

”Tee minut ylpeäksi!”

”Heko heko”, Aaron lopetti puhelun.

Melkein heti puhelun loputtua hän sai tekstiviestin. *”Hotelli Sorsanselkä, Kaakkurintie 3. Kysy vastaanotossa Kuvitettua.”* Hotellihuone sentään oli järjestynyt nopeasti.

Luettuaan viestin Aaron kantoi loput tavarat sisään autosta. Andersson tarjoutui auttamaan kantamisessa, mutta Aaron pelkäsi, että painavien lamppujen ja muiden tavaroiden roudaaminen pitkin portaita osoittautuisi liian rankaksi koetukseksi vanhuksen sydämelle. Hänelle riitti, kun Andersson vain auttoi häntä ovien kanssa.

Koska Aaron rehki käytännössä yksin, häneltä kului suunnilleen tunti jo pelkkään kantamiseen. Hän ehti useampaankin kertaan kaivata Kuvitetun assistentteja, jotka siihen aikaan iltapäivästä olisivat varmasti olleet innokkaita pieneen lisätienestiin. Varsinkin Eerika, se tyttö oli väsymätön!

Aaron sitä vastoin tunsu väsyvänsä varsin nopeasti. Urakan jälkeen hän jäi hikisenä ja puuskuttavana tasaamaan hengitystään, kun taas Andersson palasi rakennuksen asuinkerrokseen odottamaan.

Jäätyään ensikertaa itsekseen vitriinien väliin Aaron kuljeskeli hetken käytävillä miettien, mistä kannattaisi aloittaa. Hän yritti sulkea mielestään kaiken ylimääräisen ja keskittyä vain työhönsä. Lopulta hän päätyi siihen tulokseen, että alkaisi vain valokuvata

hyllyjä järjestyksessä ovelta lähtien. Hän alkoi siis hommiin.

Kaikki lähti siitä, että ensin piti järjestää sopiva kuvauspaikka.

Aloittamisen jälkeen työ alkoi melko pian sujua vanhalla rutii-
nilla. Vaikka paikka ja tilanne olivat ehkä uusia, itse valokuvauk-
sen Aaron tunsi. Hän oli harrastanut sitä jo pienestä, opiskellut
sitä koulussa, ja totta kai siitä oli myös lopulta tullut hänen am-
mattinsa.

Hän peitti pöydän kankaan alle ja viritti lamput paikoilleen
käyttäen kännykkäänsä koe-esineenä. Saatuaan kameransa ka-
meranjalan varaan hän tarkisti kuvan yleisvaikutelman ja totesi,
ettei se toiminut.

Valoista huolimatta kuva oli litteä, koska hän otti sen liian yl-
häältä esineeseen nähden. Myös taustan olisi pitänyt jatkua ta-
saisena ylöspäin ilman, että sen raja tuli kuvaan. Nykyinen tausta
riitti pieneen kännykkään, mutta suurin osa näyttelyn esineistä
olisi sitä isompia. Seuraavaksi Aaron viritti siis telineiden varaan
taustakankaan, joka laskeutui lattialle asti. Hän laittoi sen pöydän
yli ja kiinnitti sen klipseillä kiinni pöydänreunaan. Se näytti jo huo-
mattavasti paremmalta ja kelpaisi varmasti pienempien esinei-
den taustaksi.

Kaikkein isompia tavaroita varten hän joutuisi silti luultavasti
ensin siirtämään pöydän pois, joten esineet kannattaisi kuvata
koon mukaan useammassa sarjassa. Koska hän ei siis voinutkaan
vain valokuvat kaikkea vitriini kerrallaan, hänen oli laadittava tar-
kempi lista kuvausjärjestyksestä, ettei mikään unohtuisi.

Lopulta hän kokeili vaihtaa kännykkänsä tilalle läppärinsä ja
kaulahuivinsa nähdäkseen, että valo todella tuli lampuista oike-
assa kulmassa. Kannettavan musta kansi vaati pientä hienosää-
töä, mutta kaulahuivin kuviointi ja materiaali korostui oikein hy-
vin juuri sellaisenaan. Jokainen kuva eläisi hieman kohteen koon
ja värin mukaan, se kuului vain asiaan.

Hän oli niin valmis aloittamaan kuin vain voisi olla.

Päätettyään olevansa tyytyväinen väliaikaiseen studiotilaansa

Aaron kiipesi taas portaat yläkertaan. Siihen asti hän oli pärjännyt omillaan, mutta seuraavaksi hänen olisi päästävä käsiksi esineisiin lukossa olevien vitriineihin sisällä. Hän huhui siis Anderssonia, että tämä saapuisi avaamaan ensimmäisen vitriininoven. Löytäessään miehen Aaron oli täysin valmis palaamaan heti töihin.

Hänen yllätyksekseen vanhus aloitti kuitenkin kysymällä, koska Aaron viimeksi oli syönyt. Katsottuaan kelloaan Aaron tajusi sen olevan jo miltei kuusi. Aika oli kulunut kuin huomaamatta hänen työskennellessään, ja ikkunattomassa kellarissa sitä oli ollut mahdoton havaita katsomatta kelloa. Hän kyseli Anderssonilta lähimpiä ravintoloita, mutta ne sijaittivat kuulemma Lahdessa. Aaron harkitsi jo jatkavansa hommia vielä vähän aikaa ja syövänsä vasta illalla hotellilla, kun Andersson tarjoutui tekemään hänelle muutaman leivän.

Aaron kieltäytyi ensin, mutta ukko sai pian suostuteltua hänet jälleen keittiönpöydän ääreen ja lupaus leivistä muuttui pian kokonaiseksi illalliseksi. Leivän lisäksi he söivät kasvisosekeittoa, jossa oli mukana hitunen pekonia. Jälkiruuaksi Andersson tarjosi lisää pullaa. Vasta illallisen jälkeen he lähtivät yhdessä jatkamaan Aaronin kuvausurakkaa.

Aaronin pestessä käsiään Andersson tutki kiinnostuneena studion kuvausasetelmaa ja näytti sitten puuvillahansikkaat, ennen kuin luovutti Aaronille ensimmäisen vitriinien monista avaimista. He sopivat, että Aaron saisi seuraavan avaimen aina edellisen palauttaessaan ja ennen avaimen takaisin hyväksymistä Anderson tarkistaisi, että auki olleessa vitriinissä oli kaikki kunnossa.

Aseet eivät olleet käyttökunnossa, mutta vanhus painotti silti moneen kertaan, että Aaronin tuli käsitellä niitä varovasti eikä koskaan osoittaa ainuttakaan piippua itseään tai ketään muutaakaan kohti.

Anderssonin paikalla ollessa Aaron otti muutaman koekuvan intialaisesta tikarista, jolla päätyi urakkansa aloittamaan. Yleensä

Valokuvaaja Aaron Koski oli firmalleen tärkeällä keikalla Lahdessa, kun hän yllättäen sai soiton siskoltaan Veeralta, joka oli lakannut pitämästä yhteyttä jo suunnilleen kaksi vuotta sitten. Kuten tavallista, sisko oli jälleen ongelmissa. Aluksi Aaron ei edes ymmärtänyt, kuinka vakavasta asiasta tällä kertaa silti oli kyse.

Jälkikäteen Veeran kohtalo jäi väkisinkin painamaan hänen mieltään. Samalla hän huomasi myös oudon varjon alkaneen vaania häntä hänen katseensa laitamilla, ja se pakotti hänet yhä uudelleen penkomaan Veeran asioita. Ehkä hän oli tulossa hulluksi?

Kannen kuva ja tekstit: Sonja Lepola